

Sygn. akt XI Ka 960/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Sędzia SO Sławomir Kaczor

Protokolant: prot. Małgorzata Purc

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 r.

sprawy A. M.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 16 lipca 2013r. sygn. akt II W 1028/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 80 (osiemdziesiąt) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków.

XI Ka 960/13 UZASADNIENIE

A. M. został obwiniony o to, że w dniu 28 lipca 2012 roku ok. godz. 16.35 w miejscowości D. gm. T. jadąc jako kierujący samochodem m-ki S. (...) nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wskutek niedostosowania prędkości do warunków drogowych najechał na tył poprzedzającego pojazdu m-ki L. nr rej. (...) po czym ten następnie uderzył w tył pojazdu zaprzęgowego, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w Łukowie:

- obwinionego A. M. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 1 k.w. i za ten czyn na podstawie art. 86 § 1 k.w. w związku z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 800 złotych;

- na podstawie art. 86 § 3 k.w. w związku z art. 29 § 1 i 2 k.w. orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy;

- na podstawie art. 29 § 3 k.w. zobowiązał obwinionego do zwrotu prawa jazdy właściwemu miejscowo Starostwu Powiatowemu;

- zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 2.375,51 złotych, w tym 80 złotych tytułem opłaty.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca obwinionego. Zaskarżając rozstrzygnięcie w części dotyczącej orzeczenia o srodku karnym zarzucił rażącą niewspółmierność polegającą na orzeczeniu wobec A. M. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy w sytuacji, gdy obwiniony tuż po wydaniu rozstrzygnięcia w

sprawie uzyskał uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii BE oraz CE, co powoduje, iż orzeczony środek karny stanowi represję zbyt surową i dolegliwą, gdyż obwiniony nie będzie mógł podjąć pracy jako kierowca w transporcie międzynarodowym, a tym samym utraci możliwość zarobkowania.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nie orzekanie wobec A. M. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy i obowiązku zwrotu prawa jazdy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego orzeczony środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy w żadnej mierze nie może zostać uznany za niewspółmiernie surowy. Wyrażone przez Sąd I instancji przekonanie o tym, iż obwiniony jest kierowcą, który nie daje rękami należytego bezpieczeństwa w ruchu drogowym znajduje pełne oparcie w ujawnionych okolicznościach sprawy. Powtórzyć więc należy za Sądem Rejonowym, iż A. M. swoim zachowaniem naruszył szereg podstawowych zasad prawa o ruchu drogowym. Nadto wymieniony był wielokrotnie karany za wykroczenia drogowe. Z okoliczności tych nie sposób zatem wyprowadzić innego wniosku niż taki, że jest on sprawcą niepoprawnym, w przypadku którego osiągnięcie zamierzonego efektu wychowawczego może zagwarantować jedynie środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Każde inne rozstrzygnięcie niesłoby zaś za sobą ryzyko ukształtowania w świadomości obwinionego przekonania o pobłażliwości dla zachowania stwarzającego niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu drogowego oraz opłacalności łamania porządku prawnego.

Wbrew stanowisku obrońcy minimalne szkody poniesione przez uczestników kolizji trudno uznać za okoliczności łagodzące. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, takie konsekwencje zachowania obwinionego były skutkiem szczęśliwego zbiegu okoliczności. Co się zaś tyczy eksponowanego przez autora apelacji zachowania obwinionego, polegającego na pozostaniu na miejscu zdarzenia i wezwaniu pomocy, to okoliczność ta nie może zostać przeceniona, jeżeli zważy się, iż było to jego obowiązkiem, a nie wyrazem „wzorowej” postawy i dobrej woli.

Odnosząc się wreszcie do argumentacji dotyczącej uniemożliwienia obwinionemu wykonywania pracy kierowcy samochodów ciężarowych, konieczne jest podkreślenie, iż sąd odwoławczy w całości podziela pogląd Sądu Rejonowego o konieczności czasowego wyeliminowania A. M. z uczestniczenia w ruchu drogowym w charakterze kierowcy. Jakkolwiek jest oczywistym, iż orzeczony środek karny jest środkiem dolegliwym to nie może jednak ujść uwadze, iż skuteczność kary uzależniona jest również od jej dolegliwości. Końcowo wskazać należy, iż wbrew stanowisku obrońcy orzeczenie omawianego środka karnego nie uniemożliwia obwinionemu podjęcia pracy, lecz jedynie pracy w charakterze kierowcy i to przez okres 6 miesięcy. Dolegliwość ta powinna natomiast uświadomić obwinionemu nieopłacalność naruszania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz lekceważącego podejścia do przepisów prawa o ruchu drogowym, mających wszak na celu zapewnienie bezpieczeństwa wszystkim jego uczestnikom.

Z tych względów apelacja nie mogła zostać uwzględniona.

Mając powyższe na uwadze, a nadto z uwagi na niestwierdzenie nieprawidłowości skutkujących zaistnieniem bezwzględnych przyczyn odwoławczych, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w.